

عنوان مقاله:

نقش خودمهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی در پیش بینی راهبردهای حل مسئله اجتماعی در دانشجویان

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی فرهنگ، آسیب شناسی روانی و تربیت (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

زهره آهنگر قربانی - کارشناس ارشد روانشناسی، دانشگاه گیلان

سیده زهرا سیدنوری - کارشناس ارشد روانشناسی، دانشگاه گیلان

حسین واحدچوکده - کارشناس ارشد مدیریت آموزشی، کارشناس ارشد آموزش دانشگاه گیلان

عباس ابوالقاسمی - استاد، عضو هیات علمی دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

در چند سال اخیر به نقش خودمهارگری به عنوان یک عنصر مهم فرهنگی در متون دینی و نیز پژوهش های روانشناختی مختلف به عنوان عاملی در ارتقای پیشرفت و موفقیت، توجه روز افزونی شده است. براین اساس، پژوهش حاضر با هدف بررسی نقش خودمهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی در پیش بینی راهبردهای حل مسئله اجتماعی در دانشجویان انجام شد. پژوهش حاضر توصیفی از نوع همبستگی است. جامعه آماری این پژوهش شامل دانشجویان 20 تا 24 ساله دانشگاه گیلان در سال 1394 بوده، که از این تعداد نمونه ای به حجم 100 نفر به شیوه نمونه گیری خوشه ای چندمرحله ای انتخاب شدند و پرسشنامه های خودمهارگری (تانجی و همکاران، 2004) و راهبردهای حل مسئله اجتماعی (دی زوریل و نزو، 2002) را تکمیل کردند. نتایج تحلیل همبستگی پیرسون نشان داد که بین خود مهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی با حل مسئله اجتماعی همبستگی مثبت وجود دارد. ($P < 01/0$). همچنین تحلیل داده ها با استفاده از رگرسیون گام به گام نشان داد که خودمهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی 31 درصد از تغییرات حل مسئله اجتماعی را تبیین می کند. آزمون تحلیل واریانس مدل پیش بینی حل مسئله اجتماعی از روی خود مهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی در سطح ($001/0$) معنی دار می باشد. بنابراین با توجه به نتایج پژوهش، به نظر می رسد دانشجویانی که از خودمهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی بیشتر برخوردارند، مسایل اجتماعی را به شیوه مطلوب تری حل می نمایند در حالیکه آن دسته از دانشجویانی که کمتر در خودمهارگری به عنوان یک عنصر فرهنگی موفق اند، حل مساله اجتماعی ناموفق تری دارند.

کلمات کلیدی:

خودمهارگری، حل مسئله اجتماعی، عنصر فرهنگی، دانشجویان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/649363>

